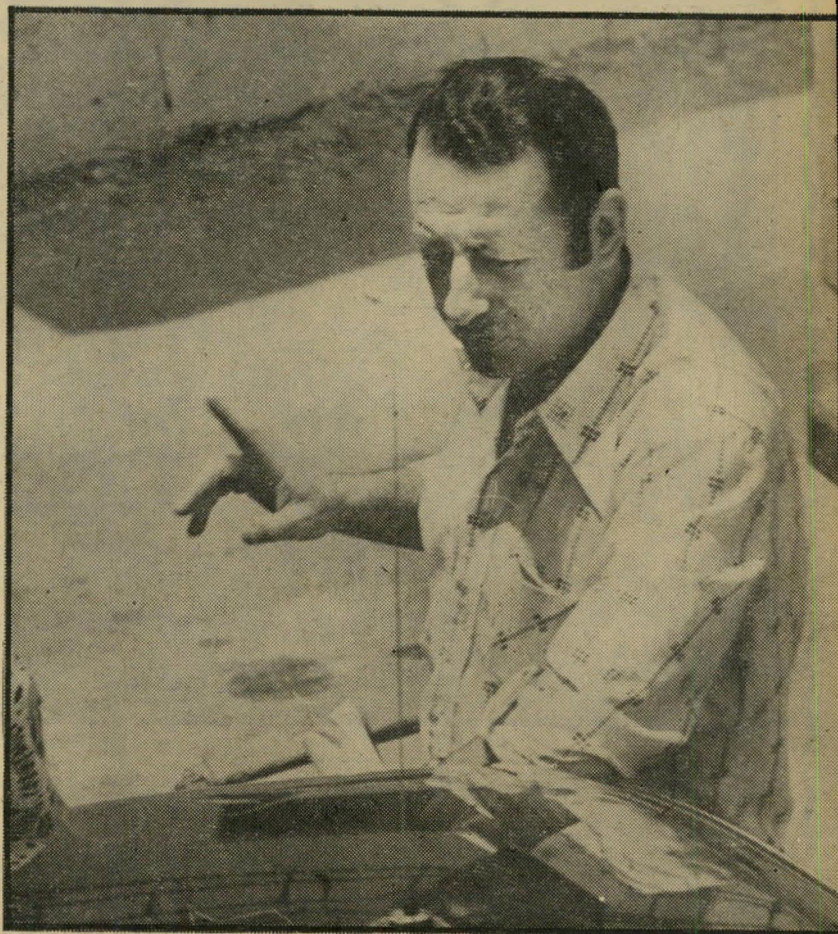

אחרי שזוכה, מחמת הספק, מאשמת אונס, הואשם הרופא במעשים מגונים בחולות וברח לחוץ לארץ ובינתיים תלוי ועומד נגדו תיק בבית-המישפט המחוזי בעיקבות תלונה על מעשה מגונה שהגישה נגדו חולה

הרופא אונס ונמלט

רופא-חשוד קצמן
לבקר את אמה

מתלוננת-אונס ביטון

לבסוף להגיש תלונה נגד קצמן. הוא טען אז, להגנתו, כי לא אנס את ציפורה ביטון וכי היא התלוננה אחרי שלא הסכים להיענות לדרישתה לתת לה אישור רפואי על פגיעתה.

"אינני יודע למה מתכלים לי," אמר קצמן. "אני חושב שהיא רצתה להתנסם בי."

גירסה מעוררת חלחלה

בית-המישפט המחוזי זיכה אז את הדוקטור קצמן מחמת הספק, משום שהוא חזר בו מהכחשתו והודה. כי קיים יחסים עם ציפי, אך טען, כי עשה זאת בהסכמתה. בית-המישפט העביר את פסק-הדין למישרד-הבריאות וקבע: "גירסתו העכשווית של הנאשם, שעל פיה הוא מתגונן בפנינו, כבר היתה צריכה לעורר חלחלה. הגע בעצמך, נערה באה לבית-החולים לקבל טיפול רפואי והרופא (הנאשם) כבר בהודמנות זאת מציע לה להישאר בבית-החולים כדי לשכב איתה. דבר זה בפני עצמו אין אנו רואים כיצד ניתן ליישבו עם התנהגות רופא מורשה. יש לקוות שהמנהל הכללי של מישרד-הבריאות יגיש קובלנה לשר-הבריאות, כדי שהשר ישקול התניית הרשיון לתקור פה של ממש, אם לא את ביטולו."

אין מקום להתחשב

מישרד-הבריאות אכן החליט שלא לחדש את ההסכם עם הדוקטור קצמן, אך למרבית הפלא הוסיף הרופא לכהן בר-מישרתו באותו בית-חולים עצמו עד לשנה שעברה.

טענה התביעה, כי לא רק שהדוקטור קצמן המשיך לכהן בתפקידו ולא הושעה על-ידי מישרד-הבריאות, אלא המשיך לע"סוק בביצוע עבירות מיניות בנשים אחרות שבאו לקבל אצלו טיפול רפואי. "לא ברור לנו כיצד קרה הדבר," כתבה התובעת במכתב שנועד להחיש את ההליכים הי-מישפטיים. "אך מכל מקום ברור שהנאשם ניצל לרעה, בצורה שאין למעלה הימנה, את ההזדמנות הנוספת שניתנה לו ואין כל מקום להתחשבות בו."

אחת אחרי חצות. לדבריה ניצל הדוקטור קצמן את ההזדמנות, ובעת שנשאר איתה לבד בחדר הטיפולים, התנפל עליה ונישק אותה.

סיפרה אז ציפורה: "עד אז לא היה בראש שלי מה שהוא רוצה ממני וגם לא רציתי לעשות בעיות. היד שלי כאבה והרופא הורה לי לבוא שוב למחרת היום לבידיקה."

תוך שלוש דקות

כאשר הגיעה למחרת היום לקח אותה הדוקטור לחדר המנוחה של הרופאים, ולדבריה הוא הפשיט אותה בכוח ואנס אותה. "לא יכולתי לעשות כלום," סיפרה הנערה. "היה לו כוח עצום. ניסיתי לחנוק אותו ולסרוט אותו אבל היה לי קשה להתגונן רק עם יד אחת. ביד השנייה היו לי כאביותופת. תוך שלוש דקות הוא גמר..."

פרקליטה נקדימון
ניצול לרעה

"לא רציתי להקים שעורריה במקום," גילתה אז המתלוננת, "כי אני ממשפחה מאד פרימיטיבית. אם הייתי עושה עניין זה היה הסוף שלי. הדוקטור התלהב כאילו לא ראה בחורה עשר שנים."

למרות חששותיה החליטה ציפי

בגישתו אל החולה. בחודש אוקטובר, כשהוגש כתב האישום, ביקש הדוקטור לדחות את המישפט בטענה כי הוא עולה חדש, העובד במקצועו, כרופא אורטופד, מזה שש שנים במוסדות שונים. הוא צירף לבקשתו מכתב-יתודה שגשלו אליו על-ידי חולים וביקש שלא לפרסם את המיקרה באמצעי-התיקשורת. שכן הדבר יגרום להרס במישפחתו, יחייב את שילית רשיונו כרופא ויהרוס את חייו.

קצמן ביקש היתר לצאת לחוץ-לארץ. לבקר את אמו החולה. הוא יצא את הארץ בחודש יולי שעבר, חזר אחרי שלושה חודשים ושוב נסע, בתואנה שמצבה של אמו קשה.

נסיבות ונועות ללב

מאז ועד עתה לא חזר הדוקטור קצמן ארצה. התביעה, בראשות זהבה נקדיי-מון, סגנית פרקליט מחוז תל-אביב, מקיימת עד עתה מגעים שוטפים עם עורך-הדין של הרופא. אולם נראה כי זה מתחמק מלשוב ארצה, כל פעם בתואנה אחרת. ובינתיים תלוי ועומד נגדו התיק בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

התובעת ציינה, כי בכל מערכת הנסיבות "הנועות ללב", שכן הרופא לציין דבר אחד, שלפני שלוש שנים הוא זוכה, מחמת הספק, בפרשת אונס של חולה שבאה לטיפול בבית-החולים.

המיקרה אירע ביום העצמאות 1977. ציפורה ביטון בת ה-22, תושבת יפו, נתבלה בידה בשעת נסיעה באוטובוס. הצעירה, שעבדה אז בחברת תדיראן ולמדה בערבים להיות מודליסטית בבית-הספר לתפירה, ניגשה לבית-החולים דונולו בשעה

בתיה טיבי היתה החולה היחידה בחדר-הטיפולים בבית-החולים דונולו ביפו. השעה היתה שמונה בערב. היא שכבה על אחת המיטות וחיכתה לאורטופד, הדוקטור גרגורי קצמן, שיבוא לטפל בפצע דלקתי ברגלה. כעבור כמה דקות נכנס הרופא אל החדר. הוא הורה לאח העוזר בטיפולים לצאת ונשאר לבדו עם בתיה. אחרי שעה ארוכה פרצה בתיה מן החדר כששערתיה פרועות והיא רועדת בכל גופה. לחברה, שחיה בחוץ, סיפרה כי תחת לקבל טיפול ברגלה קיבלה "טיפול" מסוג אחר. את הטיפול התחיל הדוקטור קצמן, לדבריה, דווקא בפיה. הוא תפס אותה בכוח, נישק אותה והתחיל ללטף אותה בכל חלקי גופה. גם התחנונים לא עזרו לה.

אחרי-כך הורה הדוקטור קצמן לבתיה שתבוא עימו לחדר סמוך, כדי שיכתוב לה תעודת-מחלה. הצעירה, שחשבה כי הסיטוט תם, נכנסה עימו לחדר המרפאה האורטופדית. שם סגר קצמן את הדלת, נצמד שוב בכוח אל בתיה וליטף את גופה. בתיה אחוות-ההלם יצאה מהחדר ופגשה שוטר, שהיה שומר בשכר בבית-החולים. היא סיפרה לו את הסיפור. הוא הורה לה לגשת ולהתלונן במישרה. תחנוניו של הרופא לא עזרו לו. בתיה סירבה לסלות, למרות שהבטיח לה ולחבר שלה כי יפצה אותם על העוול שגרם לה. בתיה החליטה להתלונן במישרה, והתיאור של המיקרה מופיע בכתב-האישום שהוגש לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

מכתב-יתודה מחולים

זו היתה בחודש אפריל בשנה שעברה. דוקטור קצמן טען להגנתו, כי טעה